

Mardrömmen om evig tillväxt

Från såväl politiker som ekonomer nås man av budskapet att den ekonomiska tillväxten är ett överordnat mål. Den ska rädda klimatet och den ska säkerställa att landet har råd med tillräckligt många kanoner. Den har, utan tvekan, gett oss både det ena och det andra och när den har saktat in har arbetslöshetens fula tryne visat sig.

Det är på ett sätt inte svårt att förstå tillväxtens tillskyndare, men på samma gång är det ett mysterium att det inte talas högt om tillväxtens gränser. Det krävs ingen doktorshatt för att inse att det finns absoluta gränser och att en stigande BNP i sig besitter uppenbart destruktiva egenskaper.

Till detta resonemang hämtar jag inspiration från en person som för drygt 50 år sedan aspirerade på en plats i Vita huset.

Robert Kennedy sa i ett tal den 18 mars 1968:

[BNP] bryr sig inte om djupet i vår poesi eller styrkan i våra äktenskap, skarpsinnet i vår offentliga debatt eller integriteten hos våra statstjänstemän. Den mäter varken vårt förstånd eller vårt mod, varken vår visdom eller vår bildning, inte vår medkänsla eller vår hengivenhet till vårt land, den mäter allting, kort sagt, utom det som gör livet värt att leva.